

ת"פ 32583/04/15 - מדינת ישראל נגד אבשלום בן אליעזר לביא

בית המשפט המחוזי בנצרת

23 יוני 2016

ת"פ 32583-04-15 מדינת ישראל נ' לביא

בפני כב' השופט ג'ורג' אזולאי

המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

הנאשם:

אבשלום בן אליעזר לביא

נוכחים:

מטעם המאשימה - עו"ד ברזילי.

הנאשם - הופיע.

מטעם הנאשם - עו"ד שלמה אלכביר.

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

עמוד 1

1. אפתח ואומר, כי בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של ניסיון למסחר ברכב גנוב.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוע העבירות הבאות :

2.1 הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ג) ו-40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

2.2 קבלת רכב גנוב, לפי סעיף 413 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2.3 ניסיון למסחר ברכב גנוב, לפי סעיף 413א לחוק העונשין.

2.4 שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2.5 נהיגה ברכב ללא רישיון רכב בתוקף, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה.

2.6 שימוש ברכב ללא לוחית רישוי, לפי תקנות 300(א) ביחד עם 305(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה") ביחד עם סעיף 48 לפקודת התעבורה.

2.7 שימוש ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, לפי תקנה 308(א) לתקנות התעבורה.

2.8 שימוש ברכב ללא תעודת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל - 1970.

עובדות כתב האישום

3. לטענת המאשימה, מספר חודשים עובר ליום 25/12/14, רכש הנאשם אופנוע גנוב מסוג סוזוקי DRZ400S, ללא סימני זיהוי, ללא לוחית רישוי או מספר שלדה כשמשטח הטבעת המספרים על הכידון הושחת, כאשר מספר המנוע החרוט על גוף המנוע- הושחת לחלוטין ונחרט במקומו מספר מזויף (להלן: "האופנוע").

4. עוד נטען, כי הנאשם נהג על האופנוע מספר רב של פעמים כשנהיגתו באופנוע גם איננה מבוטחת כדין, בודעו כי המדובר באופנוע שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש והוא "הורד מהכביש" ולא עבר מבחן רישוי מזה זמן רב.

5. במועד שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 25/12/14 אף ניסה הנאשם למכור את האופנוע ופרסם מודעה למכירתו.

6. בתאריך 25/12/14 בסמוך לשעה 18:00 רכב הנאשם על האופנוע בבית שאן, ברחוב מכלוף (להלן: "הרחוב"), עמוד 2

מכיוון כללי מזרח לכיוון כללי מערב. באותה שעה, חצה אלעד אלקריף (להלן: "אלעד"), צעיר כבן 31 שנים. בזמן שאלעד חצה את הכביש, פגע בו הנאשם עם האופנוע והטיח אותו בעוצמה למדרכה (להלן: "התאונה"). למרות שידע כי בתאונה נפגע אדם, נמלט מהמקום עם האופנוע מבלי לעמוד על תוצאות התאונה ומבלי להגיש עזרה לאלעד, אם באמצעות הזעקת כוחות הצלה למקום ואם באופן אחר.

7. בעקבות פגיעתו בתאונה, נגרמו לאלעד חבלות חמורות ומסכנות חיים וביניהן: שבר בגולגולת, דימום תת עכבישי, שבר באף, חתך באף ועוד. אלעד הועבר לבית חולים רמב"ם בחיפה, שם עבר טיפולים מצילי חיים והוא הוחזק בבית החולים מורדם ומונשם למשך מספר ימים עד שהוער.

8. לאחר התאונה, נסע הנאשם לבית חברו אלי בוהדנה בבית שאן, והחביא שם את האופנוע וזאת על מנת לשבש מהלכי חקירה עתידית. לאחר מכן התקשר לחברתו מעיין נחמני (להלן: "מעין") וביקש שתאסוף אותו מביתו של בוהדנה ותסיע אותו מחוץ לבית שאן והכל במטרה להימלט מחקירת משטרה עתידית ולשבשה.

9. מעיין אכן הגיעה למקום, אספה את הנאשם ברכבה והשניים נסעו אל מחוץ לעיר בית שאן במטרה להתרחק מן העיר, רק לאחר ששוטר מתחנת בית שאן התקשר לנאשם, כשהיה בקרבת בית השיטה, סב הנאשם על עקבותיו, חזר לבית שאן והסגיר עצמו למשטרה.

תשובת הנאשם לאישום

10. הנאשם הודה במיוחס לו בהוראות החיקוק 5 עד 8 לכתב האישום - בעבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון רכב בתוקף, שימוש ברכב ללא לוחית רישוי, שימוש ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש ושימוש ברכב ללא תעודת ביטוח בת תוקף. כמו כן הודה הנאשם בעבירת ההפקרה לאחר פגיעה, אולם טען לסעיף 64א(ב) חלף סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה אשר מיוחס לו. באשר להוראות החיקוק 2 עד 4 לכתב האישום שעניינן - קבלת רכב גנוב, ניסיון למסחר ברכב גנוב ושיבוש מהלכי משפט - כפר בהן הנאשם.

גדר המחלוקת

11. אין מחלוקת כי הנאשם אינו אחראי לקרות התאונה, המדובר בתאונה בלתי נמנעת. עוד אציין, כי אין מחלוקת בין הצדדים כי אלעד חצה את הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת הנהג, בשונה מהאמור בכתב האישום לפיו חצה את הכביש משמאל לימין. הנאשם אף הודה בכך שפגע בהולך הרגל באמצעות האופנוע בו נהג, עת חצה את הכביש כאמור וחרף העובדה כי ידע שפגע בו, לא שב למקום התאונה והפקירו שם.

12. המחלוקת העיקרית בין הצדדים הינה משפטית ומתמקדת בשאלה - האם בנסיבות המקרה דנא עבירת ההפקרה אשר ביצע הנאשם הינה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה (עונש מרבי של 7 שניות מאסר), או שמא לפי סעיף

64א(ג) לפקודת התעבורה (14 שנים).

13. מטעם התביעה העידו אלעד, השוטר עוז אפריאט (להלן: "השוטר"), איברהים זועבי ורמי פודי. מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו וכן משה בודהנה.

מסכת הראיות

14. בטרם אדון בלב ליבו של התיק דנא - קרי המחלוקת המשפטית באשר לסעיף האישום הרלוונטי בסוגיית ההפקרה - אדון תחילה בשלוש הוראות החיקוק בהן כפר הנאשם, כפי שיפורט להלן:

15. באשר לעבירה של **שיבוש מהלכי משפט** - מחומר הראיות עולה כי לאחר התאונה נסע הנאשם לביתו של אלי בודהנה והשאיר את האופנוע בביתו, לשם הגיעה מעיין עם רכבה, אספה אותו ומשם נסעו יחדיו אל מחוץ לעיר בית שאן.

הנאשם אינו מתכחש לעובדה זו אולם אינו מספק הסבר מניח את הדעת להתנהגותו כאמור. כאשר נשאל לאן נסע לאחר התאונה השיב **"לבית שלי ואחרי זה נסעתי לאלי בודהנה לשים שם את האופנוע"**. כאשר נשאל למה השאיר את האופנוע שם, השיב **"נבהלתי, הייתי מבוהל, נלחצתי, לא ידעתי מה אני עושה, התקשרתי למעיין שתבוא לקחת אותי..."**. עוד סיפר כי מעיין אספה אותו עם רכב שהיה ברשותה והם יצאו מחוץ לעיר בית שאן, הגיעו עד לקיבוץ עין חרוד, הסתובבו וחזרו חזרה לתחנת המשטרה בבית שאן, שם הסגיר את עצמו. כאשר נשאל אם מישהו התקשר אליו בדרך השיב **"התקשר אליי חזי אלטויל שוטר, הוא שאל... אם יש לי אופנוע צהוב... אמרתי לו שכן יש לי אופנוע ואמרתי לאשתי להוריד אותי בתחנה"** (עמ' 27, שורות 16-29). בחקירתו במשטרה טען כי חזר לבית שאן בעקבות שיחתו של חזי השוטר אליו, אולם הוסיף וטען, כי אף אם הוא לא היה מתקשר אליו, היה מסגיר את עצמו למשטרה (9/ת). הנאשם שב וציין כי הסיבה להתנהגותו כאמור נעוצה בעובדה כי היה לחוץ ומבוהל.

הגעתי לכלל מסקנה כי בהתנהגותו כאמור ביקש הנאשם להרחיק עצמו מהמקרה וזאת במטרה לשבש מהלכי משפט. מיד לאחר התאונה, נמלט משם, נסע לביתו של אלי בודהנה, החביא שם את האופנוע, התקשר לחברתו שתאסוף אותו, נסע ברכבה אל מחוץ לעיר בית שאן, ורק בעקבות שיחת הטלפון שקיבל משוטר, חזר והסגיר את עצמו למשטרה. עובדות אלה מביאות למסקנה אחת יחידה: הנאשם ביקש להסתיר ראיה מפלילה (האופנוע) ולהרחיק עצמו מזירת העבירה כדי להקשות על זיהויו, ובכך להכשיל את החקירה הפלילית בעקבות התאונה.

16. באשר לעבירה של **קבלת רכב גנוב** טען הנאשם, כי סמך על המוכר בטענתו כי "הכל תקין". לטענתו, ידע כי האופנוע גנוב בעברו אולם הוחזר לבעליו, בהתאם לאישור המשטרה וזכרון הדברים שהוצגו בפניו.

ממכלול הראיות עולה, כי אין במסמכים אשר הוצגו בפני הנאשם כדי לשלול את העובדה כי המדובר באופנוע גנוב, עת

לא צורף כל חוזה עם הבעלים המקורי. הנאשם החזיק באופנוע, בהתאם להודאתו, עם מספר שלדה מחוק והטבעת מספר מזויף, לוחית זיהוי מזויפת (עמ' 29 שורות 26-32, עמ' 30, שורות 1-7).

כמו כן, אין בזיכרון הדברים, רישיון הנהיגה ואישור המשטרה שצורפו וסומנו נ/1, כדי לקשור בין הראל אליהו הבעלים המקורי של האופנוע לבין זיכרון הדברים שהוצג בפני הנאשם, אשר נערך בין אדם בשם משה מונטיפיורי לבין משה בודהנה, אשר מכר לנאשם את האופנוע. משכך, אין בזיכרון הדברים כאמור כדי לשלול את הטענה כי המדובר באופנוע גנוב. לא זו בלבד, אף בזיכרון הדברים נרשם בסעיף ההערות כי האופנוע נמכר למשה בודהנה בודעו כי האופנוע "לאחר גנבה ומורד מהכביש". באשר לכך נשאלת השאלה, אם האופנוע נמצא והוחזר לבעליו, מה החשיבות שיש בציון עובדה זו.

הרי טענת הנאשם הינה כי ידע שהמדובר אמנם באופנוע גנוב, אך לטענתו האופנוע הוחזר לבעליו ולכן אינו גנוב עוד, ונמכר לו כדין. הכיצד ניתן לקבל טענה מוזרה זו, כאשר אין ראיה על כך שהאופנוע הוחזר לבעליו, ואין שום ראיה על כך שהבעלים המקורי אכן מכר את האופנוע לאחר ש"הוחזר לו". בידי הנאשם הסכם ולפיו אדם שאינו הבעלים המקורים מוכר את האופנוע, הסכם כזה לא יכול היה להניח דעתו של הנאשם, אלא אם החליט לעצום עיניו.

יתרה מכך: אם אמנם האופנוע הוחזר לבעליו, נשאלת השאלה מדוע עדיין נשא מספרים מזויפים והכיצד נמכר כביכול ע"י בעליו המקורי כשהוא נושא מספרים מזויפים? מדוע ימכור הבעלים את האופנוע החוקי שלו עם מספרים מזויפים? טענה זו של הנאשם אינה הגיונית ואין לקבלה.

נוכח האמור לעיל - הנני מרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת רכוש גנוב.

17. באשר לעבירה של ניסיון למסחר ברכב גנוב - סעיף 413א לחוק העונשין קובע כי "**העוסק ביודעין במכירה, בקניה, בפירוק או בהרכבה של רכב גנוב, או של חלק גנוב של רכב...**". סבורני כי מנוסח הסעיף עולה, כי אין המדובר במכירה חד פעמית של רכב גנוב כי אם במי שעוסק בכך (ראה י' קדמי "הדין בפלילים", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2005, עמ' 34). ממכלול הראיות שהוצגו בפניי לא ניתן לייחס לנאשם עיסוק או סחר ברכב גנוב ואין די בחומר החקירה כדי להרשיעו בעבירה זו ועל כן הנני מזכה אותו מביצועה.

עבירת ההפקרה

18. במסגרת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב - 2011 (להלן: "**תיקון 101**"), עודכנה העבירה של הפקרת נפגע לאחר תאונת דרכים, ונקבע מדרג ענישה בהתאם למצב הנפשי שנלווה לביצוע העבירה. מדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון 101 לפקודת התעבורה עולה, כי סעיף 64א לפקודה, בנוסחו הקודם, "**מערבב בין יסודות נפשיים שונים ומבחין בין יסודות עובדתיים שונים הבחנה שבמקרים רבים קשה ליישמה**" (ראה הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 104) (החמרת הענישה בעבירת ההפקרה), התשע"א - 2011, ה"ח 394 (28/6/2011)).

19. לאחר תיקון 101 מבחינה פקודת התעבורה בין עבירת הפקרה שנעשית כאשר היה על הנוהג ברכב לדעת כי נפגע

אדם או עשוי היה להיפגע אדם בתאונה (סעיף 64א(א)), לבין עבירת הפקרה בה מתקיימת מודעות בפועל לגבי פגיעה באדם (סעיף 64א(ב)). בסעיף 64א(ג) נקשר קשר בין מדרג הענישה לבין תוצאות התאונה.

20. סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה, אשר הוגדר בהצעת החוק כ"הפקרה בנסיבות מחמירות", מחמיר בעונשו של נוהג ברכב המעורב בתאונה בה נגדם או נגרמה לו חבלה חמורה, כאשר הנוהג ברכב ידע בפועל, ולמצער עצם עיניו מלדעת, כי נגרמה חבלה חמורה או מוות, ולא עצר או לא הגיש עזרה לנפגע התאונה (ע"פ 6864/14 **ענאש נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, ניתן ביום 8/3/2015) (להלן: "**פרשת ענאש**"); ע"פ 4311/14 **אשר אבוטבול נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, ניתן ביום 20/05/15) (להלן: "**פרשת אבוטבול**").

21. בפרשת ענאש קבעה דעת הרוב מפי כב' השופטת ברון כי :

"**סעיף זה** (הכוונה לסעיף 64א(ג) - ג'.א.) **נועד להחמרה בעונשו של נהג שהפקיר נפגע לאחר תאונה, באותם מקרים שבהם הנהג יכול היה לעמוד כבר בעת התאונה על תוצאותיה החמורות - בין אם נוכח בעוצמת הפגיעה בעצמו, ובין אם יכול היה להסיק על עוצמתה מתוך אירועי התאונה (למשל מתוך הנזק שנגרם לרכב של הנהג, פגיעה גופנית שנגרמה לו עצמו וכיוצא באלה)...במקרה דנא, כעולה מהודאת המערער, וכפי שאף נראה מתוך הנסיבות בשים לב לנזקים שנגרמו לרכבו, המערער היה מודע בעת ההפקרה לכך שהנפגע סבל פגיעה חמורה - ולמצער עצם את עיניו לנוכח אפשרות זו"** (ההדגשה אינה במקור - ג'.א.).

ובהמשך שבה והדגישה כי ההבדל בין סעיף 64א(ב) לבין סעיף 64א(ג) הינו "**שסעיף קטן (ג) דורש מודעות גם לכך שבעת ההפקרה נגדם או שסבל מחבלה חמורה**". עוד הוסיפה "**מן הראוי שחומרת העונש תיקבע בהתאם למידת הפסול המוסרי הגלומה במעשה ההפקרה, ולא באקראיות של תוצאת התאונה כפי שהתבררה בדיעבד. ואולם, להבנתי, כך גם הורה המחוקק**".

22. בפרשת ענאש, בדומה למקרה דנא, המערער לא נמצא אשם בקרות התאונה. אולם בשונה מהמקרה שלנו, שמשת הרכב בו הוא נהג נופצה, חלקים אחרים מהרכב נמעכו וסימני דם הותזו על גבי הרכב.

23. משכך ולשם פתרון המחלוקת המשפטית בין הצדדים, על פי איזה סעיף נכון יהיה להרשיע את הנאשם, עליו להשיב לשאלה - האם מנסיבות המקרה דנא ניתן להסיק כי הנאשם ידע, בעת ביצוע העבירה, כי בתאונה נגרמה לנפגע חבלה חמורה.

24. העדים היחידים לתאונה היו הנאשם עצמו, הולך הרגל שנפגע ואינו זוכר את שאירע, וכן השוטר שעבר במקרה במקום התאונה ואין בעדותו כדי לסייע במתן תשובה לשאלה כאמור ולהובילני לכלל מסקנה כי הנאשם ידע כבר בעת התאונה כי תוצאותיה קשות ונגרמה לאלעד חבלה חמורה, כפי שיפורט להלן.

25. השוטר סיפר בעדותו -

"... והסתכלתי במראה השמאלית של הרכב וראיתי את רוכב האופנוע פוגע ברוכב רגל והקפיץ אותו לכיוון המדרכה.

ש. מה זה הקפיץ אותו ?

ת. זרק אותו הצידה, כנראה שהפגיעה הייתה בחלקו הימני של הגלגל ככה אני משער וככה הוא הוזז הצידה למדרכה... הוא מיד נשכב על הרצפה, הוא לא עף" (עמ' 16, שורות 27-28, עמ' 17 שורות 1-11).

בהמשך כאשר נשאל באיזה מרחק היה, השיב "אני משער 10 מטר מאחורי הגב שלי" (עמ' 17, שורות 20-21). השוטר לא ידע לומר היכן היתה הפגיעה בהולך הרגל (עמ' 18, שורות 11-12).

26. אלעד הנפגע, שב וטען במסגרת עדותו כי אינו זוכר דבר מהתאונה והדבר היחיד שהוא זוכר הוא שהיה בדרכו לניחום אבלים (עמ' 19, שורות 20-21).

27. הנאשם תיאר את אשר אירע במועד התאונה כך - "ירד בפתאומי לכביש ובשניות האחרונות שהתקרבותי ניסיתי לבלום את האופנוע ופגעתי בו עם הכידון בצד ימין, פגעתי בו (מצביע על מרפק שמאלי) הוא נפל וקיבל מכה בראש מהמדרכה". גם בחקירתו במשטרה דבק הנאשם בגרסתו כאמור (ת/9).

הנאשם העיד כי פגע באלעד במרפק שמאל, אלעד נפל, וראה בהמשך "שהוא שוכב על הרצפה ויש סביבו אנשים" (עמ' 28 שורות 21-30). הנאשם מאשר כי ידע שאדם נפגע בתאונה (עמ' 28, שורות 31-32) ואף ידע כי הפצוע זקוק לטיפול של מד"א (עמ' 29, שורות 1-2).

כאשר נשאל אם בעת התאונה חשד באפשרות כי להולך הרגע בו פגע נגרמה חבלה חמורה השיב "כשהגעתי לתחנה ביררתי". כאשר נשאל אם "לפני שהגעתי לתחנה, אתה חשדת שהוא נפגע קשה ולא ביררת את זה נכון?" השיב "אני ביררתי את זה, אמרו אנשים שהיו שם במקרה שהבן אדם נפגע קשה ואני לא ידעתי". כאשר נשאל מי אמר לו ומתי השיב, כי אנשים שעברו שם, ביום של התאונה, לפני שנסע עם מעיין מחוץ לעיר. כאשר נשאל שוב האם "לפני שהאנשים האלה דיברו איתך היה לך הרגשה הוא נפגע קשה ? פחדת מזה ?" השיב "לא ידעתי מה היה שם".

אף כאשר הוסיף והתעקש ב"כ המאשימה ושאל את הנאשם, במסגרת חקירתו הנגדית, באשר לידיעתו, בעת התאונה, כי לאלעד נגרמה חבלה חמורה, דבק הנאשם בגרסתו ואלו היו תשובותיו:

ש. אתה בתור נהג יודע שכשהולך רגל נופל הוא יכול להיפגע קשה חס וחלילה, קיוות שהוא לא נפגע קשה אבל חשדת בזה ?

ת. קווייתי שהוא לא נפגע קשה.

ש. אבל חששת שיש אפשרות כזאת ?

ת. יש אפשרות להקל, שאני נופל אני יכול לשבור יד ויכול לא לשבור יד.

ש. אז ראית שאנשים ניגשים אליו וזה אומר מה שזה אומר ?

ת. לא בטוח אבל הכל יכול להיות".

(עמ' 30 שורות 25-32, עמ' 31 19-1).

28. כפי שניתן להבחין, העדויות והראיות אשר הונחו בפניי, בבואי להכריע בסוגיה שבמחלוקת, הינן דלות אולם חרף זאת מבחינת חומר הראיות בכללותו הריני להסיק כי נסיבות התרחשות התאונה הן כפי שתוארו על ידי הנאשם, אשר עדותו הינה העדות היחידה שקיימת בעניין זה, לפיה פגע בהולך הרגע באמצעות הכידון הימני של האופנוע ולאחר הפגיעה לא עצר להושיט לו עזרה. יש בעובדה כי ההתנגשות בהולך הרגל לא גרמה לנפילת האופנוע או התהפכותו על הכביש ואף לא סטייה ואיבוד שיווי משקל, כדי להעיד על מידת הפגיעה, בשים לב לנזקים שלא נגרמו לאופנוע, לגופו של הנאשם וכן לעדותו של השוטר לפיה הנפגע נפל על המדרכה לא עף כתוצאה מהפגיעה בו. כל אלה מובילים אותי לכלל מסקנה כי הנאשם לא ידע, בעת ההפקרה, כי להולך הרגל נגרמה חבלה חמורה ורק בהמשך נודע לו מצבו כפי שהעיד על כך. אף קשה לקבוע כי בלבו של רוכב סביר יכול היה להתעורר חשד כי נגרמה לפצוע חבלה חמורה. התנגשות של הולך רגל בכידון של אופנוע שלא גורם איבוד שיווי המשקל של האופנוע, קשה להגדירה כפגיעה שסביר להניח שגרמה לחבלה חמורה אצל אותו הולך רגל.

29. משכך סבורני כי נסיבות המקרה דנא מתאימות יותר לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה לפיו, בעת התאונה הנאשם היה מודע לכך שפגע באדם אך לא ידע כי נגרמה לו חבלה חמורה. מחומר הראיות שהוצג בפניי לא הוכח כי הנאשם ידע שפגע בנפגע פגיעה חמורה ואף נסיבות התרחשות התאונה לא מעידות על תוצאותיה הקשות, כפי שהתגלו מאוחר יותר.

30. עוד סבור אני, בשונה מטענת ב"כ המאשימה, כי בעובדה שהולך הרגל נפל, שכב ואנשים באו לטפל בו ואף נראה כי היה זקוק לטיפול מד"א, אין בהכרח כדי להשליך על כך שלהולך הרגל נגרמה חבלה חמורה, אחרת מתי יעשה שימוש בסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה?

31. המבחן אינו תוצאות התאונה כי אם ידיעתו של הפוגע, בעת התאונה, בדבר תוצאותיה החמורות. טענתו של ב"כ המאשימה לפיה כאשר אדם פוגע בהולך רגל, חייב הוא לחשוד שנגרמה לו חבלה חמורה מאחר וזו תוצאה מסתברת, טענה זו אינה טענה סבירה ואם נקבלה, אזי יש בכך כדי לרוקן סעיף 64א(ב) מכל תוכן. הרי קשה לדמיון מצב המתאים לסעיף 64א(ב) לחוק אם נאמץ גישה זו של ב"כ המאשימה.

32. אין ספק שהפגיעות אשר נגרמו לנפגע הינן קשות וארוכות טווח אך אין בכך כדי להשליך על כך שבעת התאונה ידע הנאשם שזו תהיה תוצאת הפגיעה.

33. המבחן כאמור אינו תוצאת התאונה, אלא מודעות הנאשם בעת התאונה.

34. הנאשם הודה מהרגע הראשון בהפקרתו של הנפגע ואף הביע סליחה והתנצלות באשר לכך.

35. אלעד סיפר במסגרת עדותו כיצד ניסה הנאשם ליצור עימו קשר ואף שלח לו הודעה (ת/57). כאשר נשאל על כך הנאשם, השיב " **גם היום קשה לי לחיות עם זה.. אני מאוד אשמח שוב להיפגש איתו ולבקש סליחה ולהביע חרטה... עד היום אני לא מרגיש עם זה בסדר עם מה שהיה ..**" (עמ' 12-18).

36. נוכח האמור לעיל ולאור הודאת הנאשם בעבירת ההפקרה, אינני נדרש לדון בגרסאות הצדדים ולהכריע האם הנאשם עצר לאחר הפגיעה בהולך הרגל, האט או המשיך בנסיעתו והאם הסיבה לכך שהמשיך בנסיעתו נעוצה בעובדה כי נלחץ מהאנשים שהגיעו למקום או בשל העובדה כי השוטר רץ לעברו. המסקנה היא ברורה ואין חולק לגביה - הנאשם הפקיר את הנפגע לאחר התאונה מבלי להושיט לו עזרה.

37. כפי שטען הסנגור, הנאשם אינו מבקש לפטור אותו מאחריות, אינו חולק על כך שעזב את מקום התאונה מבלי להושיט עזרה לנפגע, כך טען מראשית חקירתו במשטרה, בכפירה המפורטת שהגיש לבית המשפט ואף בעדותו בפניי, השאלה היא באיזו עבירה יש להרשיעו.

38. המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת טענתה לפיה הנאשם ידע, בעת התאונה, כי נגרמה לנפגע חבלה חמורה או למצער עצם עיניו לנוכח אפשרות זו.

39. נוכח האמור לעיל הגעתי לכלל מסקנה כי המקרה דנא נכנס בגדרי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה ולא כפי שיוחס לו בכתב האישום.

סוף דבר

40. נוכח האמור לעיל, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירות של - **הפקרה לאחר פגיעה** (בהתאם לסעיף 64א(ב)), **קבלת רכב גנוב, שיבוש מהלכי משפט, נהיגה ברכב ללא רישיון רכב בתוקף, שימוש ברכב ללא לוחית זיהוי, שימוש ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש ושימוש ברכב ללא תעודת ביטוח בת תוקף - ועל כן אני מרשיעו בעבירות אלו.** נוכח העובדה כי המאשימה לא הוכיחה בפניי יסודות העבירה בדבר **ניסיון למסחר ברכב גנוב**, אני מזכה אותו כאמור מביצוע עבירה זו.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ו, 23/06/2016 במעמד הנוכחים.

ג'ורג' אזולאי , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני דוחה את התיק לטיעון לעונש לתאריך 27/10/2016 שעה 09:00.

שירות המבחן למבוגרים יכין תסקיר אודות הנאשם.

המזכירות תעביר עותק מהחלטתי זו לשירות המבחן למבוגרים.

מס' טלפקס של ב"כ הנאשם עו"ד אלכביר 04-6015522, וכן מס' טל' של הנאשם 050-9770518.

ניתנה והודעה היום י"ז סיוון תשע"ו,
23/06/2016 במעמד הנוכחים.
ג'ורג' אזולאי , שופט

הוקלד על ידי רמי בסול